

[Niels Frederiksen.]

ske Marked at støtte os til, er det efter min Mening af Værdi, at man skaber den bedst mulige Købeevne i Danmark, ikke mindst af Hensyn til det danske Landbrugs Af-sætningsforhold.

Jeg for mit Vedkommende mener, at det maa blive mere og mere almindeligt, at dette Hensyn tages. Før har man altid indenfor Landbruget fremført med Rette, at Landbrugets Produktpriser var bestemt af Verdensmarkedets Pris. Den Regel gælder ikke mere. For enkelte Varegrupper er det det indenlandske Forbrug, der for Tiden væsentligt bestemmer den Pris, Landbruget kan faa for sine Varer, det gælder i hvert Fald for Kvægbrugets Vedkommende.

Naar Forholdene ligger saadan, forekommer det mig, at den politiske Situation kræver en Lovgivning paa mange Omraader, som betinger Forstaaelse i den høje Rigsdag af det, Tiden fordrer, og det, Tiden nødvendiggør af Lovgivningsstøtte i den nuværende Situation. Alle erkender, at den kommende Vinter vil medføre store Vanskeligheder, men disse Vanskeligheder kan mildnes, modvirkes, hvis man i Rigsdagen viser Villighed til Samarbejde. Men en Betingelse for Samarbejdet er, at man fra Oppositionens Side vil forstaa, at Valgets Tale er denne, at Regeringen har Folketingsvalgerne bag sig, et Flertal i dette høje Ting, og at det Landsting, der vedblivende modsætter sig den Lovgivning, som paa disse Omraader er nødvendig, fører Parlamentarismen til Bristepunktet, fører os ud i en Tilstand, som ikke er til Held for Folk og Land.

Derfor vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Krag, der saa smukt sagde, at det, vi maatte enes om, var en Lovgivning til Held for Land og Folk, og at det er Regeringens Pligt at forhandle, at prøve alle de Synspunkter, der bliver fremført ogsaa fra Oppositionspartiernes Side, sige, at der er vist og vil blive vist Forhandlingsvillie og Villie til Forstaaelse af de Synspunkter, der bliver fremført, men naar Forhandlingerne paa den Maade er ført til Ende med det Resultat, at man i en vanskelig og usædvanlig Situation fra den ansvarlige Regerings Side mener, at dette eller hint maa ske, da er det efter min Mening Oppositionspartiernes Pligt at tage Hensyn til de Krav, der fra den siddende Regering stilles.

Jeg slutter mine Bemærkninger med at udtale Haab om, at den Vinters Politik, der forestaar, maa møde Forstaaelse fra

Oppositionspartiernes Side paa en saadan Maade, at det lykkes Rigsdagen at gennemføre en Lovgivning, der mildner Vanskelighederne og hjælper de Tusinder, der i de kommende Maaneder baade i de arbejdsløses Hjem og i Landbrugets Underskudsbedrifter med Opmærksomhed vil spejde ind imod Christiansborg i Forventning om en Haandsrækning derfra under de vanskelige Forhold. Og skal der være Mening i Samarbejdet og Folkets samlede Medvirken til at slippe over Vanskelighederne, er der ingen Stund, hvor man med større Ret endnu kan appellere til dem, der sidder med Formuerne, dem, der sidder med Virkningen af Højkonjunktorens Kapitalopsamling, om, at de skal yde deres Bidrag ved for den Kapital, de indbringer, at forlange af det arbejdende Folk en Pris, der staar i rimeligt Forhold til det Arbejdsudbytte, der gives.

Jeg skal slutte med at sige til dem, der stadig mener, at vi skal skaane Kapitalen, at det er min sikre Tro, at hvis Kapitalindehaverne i Danmark vil forstaa, hvor vanskelige Forhold Erhvervslivet og Arbejderbefolkningen er ude for, vil de se, at til syvende og sidst er der maaske ingen, der i det lange Løb faar mere Interesse end Kapitalindehaverne i, at man gennemfører en Lovgivning, der giver overkommelige Prisforhold for Kapitalen, ordnede Forhold i Stedet for de nuværende kaotiske Tilstande, for til syvende og sidst er det vel Kapitalen, der kommer til at bryde sammen under Kaoset.

Jeg vil endnu en Gang henstille, at man under de nuværende Forhold betragter Pligten til Samarbejde ud fra de Synspunkter, jeg her paa mit Partis Vegne har givet Udtryk for.

Axel Dam: Der er et Mundheld, som siger, at man undertiden ikke kan se Skoven for bare Træer. Det passer i høj Grad paa de saakaldte Realpolitikeres Syn paa en Finanslov af den sædvanlige Slags. De ser paa de enkelte Træer, det vil sige de enkelte Konti og Poster paa Finansloven, og tager ud fra deres private Følelser og Sympatier Stilling til hver enkelt Post paa Finansloven, hvis de da overhovedet gør sig denne Ulejlighed og ikke nøjes med at gøre sig bekendt med deres Partis Udvalgsbetænkning for derigennem at faa at vide, hvorledes de skal stemme om de enkelte Paragraffer.

I Retsforbundet ser vi anderledes paa en Finanslov. Vi spørger ikke os selv, om denne eller hin Bevilling gives til et Formaal, som vi personlig er venligt eller uvenligt stemt overfor, da vi som Lovgivere ikke